

(Ne)spoštovani Miri

Žal mi nisi dal druge izbire, kot da ti pišem in slepo upam na tako želen in tako potreben odgovor. Hrepenim po snidenju s teboj, po milini tvojeega pogleda, a pravzaprav še tega ne vem, kako "izgledaš" in kako gledaš. Se še spomniš tiste spokojne jesenske noči, ko sem vztrajno bdel nad preprogo osvetljenih makadamskih cest, ki so kot živi ovjale temna ostrejša starin in majavin mestnih nišk, in čakal in čakal in čakal in čakal? Tudi ti si bil tam. Vem. Golobica mi je povedala, takšna z ojnno vejico, ki je prisledla na rosno leseno klopi in tihno zapela čez ritem tisine. Takrat, nad svetlobnim gobelinom, sem prvič užrl upanje na lepši danes in še lepši jutri, užrl sem tvoj obraz. Se še spomniš, dragi Miri, kako sem te občudoval, ko si iz vesoljnega vsemirja spustil svoje nevidne lovke in me objel v toplino svobode?

Danes pa, ko razhajaja epidemija nalezljivega sovražstva in ko se žudovite žrke delijo na samoglasnike in soglasnike, besede na knjižne in neknižne, te ni. Vojna preplavlja planet in ti si edini, ki jo lahko zaustavi. Boj bo težak, ker je vojna odlična v spopadih, a prosim, dragi Miri, ne bodi tako drag in ne zadrževaj toliko žrtev, kolikor si jini zadrževal do sedaj. Pa vendar, ko boš izpil vso to krvavo vojno iz zemlje, ne pozabi, da kakor brez noči ni dneva, tako brez vojne ni miru. Pusti kakšno mlako tu in tam, ki bo lovorika tvoje zmage, naše zmage in opomin, da obstajaš v kontrasta z njo.

Vem, da je težko živeti brez srca, ki bije, in glasu, ki govori. A ne skrbi, ponujam ti svoj glas, da ga ovijes v misel. Le besedo mi daj. Takšnobrezpresledkov, ker žrk ni prav lepo deliti po skupinah. Takšno raznoletko, ker različnost obstaja in sobiva v skladju in ker vsi vemo, da enaki kosčki niso še nikoli zložili sestavljanke. Takšno: <3. In ko boš jutri nazaj, te bom čakal. Nad svetlobnim gobelinom, ki je tvoj obraz, in ob polnoči golobici, ki je tvoje telo in tvoj glas. Veliko podob imaš, alegorij, veliko teles in glasov, zato verjamem in vem, kolikor je človeka pač vedenja dano, da je zmagla tvoja, naša.

Ljudje smo nebojjeni kot perje v vetru, nič v primerjavi z višjimi silami, ki so veter in nas nesejo do jutrišnjega dne. Pa vendar, če se perje združi in formira golobico, lahko poleti, kamorkoli si želi, in utre svojo pot do vsakršnega jutri. Zato, dragi Miri, zavpij, da te ptičica zasliši. Prišepni ji o krvavih poteh in nepopravnih ulicah, da ne bo ponovno obtičala v nerešljivem labirintu. Usmerijo jo, usmeri me, usmeri nas, predvsem pa nam daj moč, da se usmerimo sami.

Ne bom dolgo tveželi: premalo storimo! Ko te imamo, te ne cenimo, a te hkrati ne nameravamo deliti. Sploh odrasli me skrbljo, arhitekti usode človeštva, kajti baraka, ki so jo nadrtali za nas, ne obeta preživetja, če z vojno pripelje povodenj. Svet brez miru je Vesoljni potop v negativu. Žal se takšen Vesoljni potop ne bo zaključil z ojnno vejico v kljunčku, ker kljunčka ne bo, še manj pa ojnne vejice.

Zato pa odgovornost pade na ramena nas, mladih. Mi smo tisti, ki se moramo obelci v zrellost (čeprav nam je številka modela še nekoliko prevelika) in zadrževati prihodnost za vse nas in za naše znanjce. Naučiti se moramo ljubiti. Ljubiti spravo, ljubiti spoštovanje, ljubiti slogo, ljubiti sredo, ljubiti Miri. Prihodnost je knjiga s številnimi avtorji, nekaj čez sedem milijard jini je. Vsak izmed njih ima odgovornost, da soustvarja razumnější svet. SPOŠTOVANI Miri, tudi jaz sem tja prell besedo. Magično besedo, ki ima to čudežno moč, da ruši vojno in kuje Mir. Katero besedo? Lj()bE7EN<3.

Zato z ljubeznijo, Sandro

P.S. Če bereš to pismo in nisi Miri, vedi, da ni vjudno brskati po tuiji pošti ...

Ptuj, 21. 9. 2021

K R I Z A N K A

KRIŽANKA PUŠČA.

KAPLJE ČEZ ČRTOVNE AKVADUKTE,

ČEPRAV BI STAVIL, DA NAVZDOL,

DRSIJO VSEPOVPREK PO MREŽI.

V KRIŽANKI NI GRAVITACIJE,

KER STANE PREVEČ ČRK,

JE PA PRIHODNOST (ENA ČRKA MANJ) IN TEČE.

POŽIRA SOBIVALCE,

KRIVA JE PRIVLAČNOST VODE,

KI NE ZNA BRATI IN NE LOČI GALAKSIJ,

ZATO VPRIJE VSE,

KAR JE ZAPISAL.